

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΔΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ο πρωτ χτές λοιπόν, έπειτα από τα δραματικά νυχτερινά γεγονότα, τα όποια σου περιέγραφα στην προηγούμενη μου έπιστολή, καθάλλησα τ' άλογό μου και συνοδευόμενος από τον Άλη, διευθύνθηκα καλπάζοντας προς τη Νεβιά.

Η Νεβιά, καθώς θα θυμάσαι, είναι το μεγάλο κτήμα με την έπαυλη που άφησε ο πατέρας μου στη μητροιά μου και όπου την έστειλα να κατοικήση όταν κατάλαβα πως αυτή είχε παρακινήσει τον ντε Μερσιέ ν' απαγάγει την Κλάρα.

"Έπειτ' από είκοσι χιλιόμετρων καλπασμό, έφτασα στην όμοια αυτή άγροκία. Οι ύπηρετές της μητροιάς μου, βλέποντάς με, τ' έχασαν και όταν τους ρώτησα που βρίσκεται η κυρία τους, δεν ήξεραν τι να μου άπαντήσουν.

Ένωμεταξύ παρουσάστηκε κι' η οικονομός της έπαύλεως, μια αντίπαθητική γυναίκα, έμισθη της μητροιάς μου, που ύπηρετούσε άλλους στον πύργο.

Έίπα στους ύπηρετές ν' άπομακρυνθούν και άμα έμειναμε μόνοι, τη ρώτησα με τόνο άσπρηό:

- Που είναι η κυρία σου;... Δεν βρίσκεται στην έπαυλη;...
- Εκείνη κόμπασε λίγο, έγινε κατάχλωμη και τραύλισε:
- Μά... Έχει πάει στο Παρίσι... για να κάνει μερικές προμήθειες...
- Και πότε έφυγε;
- Πρώ τριών ήμερών.
- Είσαι βεβαία πως έχει πάει στο Παρίσι;... Πές μου την άλήθεια...
- Μά ναί... ψεύθηκες εκείνη... Έχει πάει στο Παρίσι. Έτσι τουλάχιστον μου είπες.

Βλέποντας πως δεν είναι δυνατόν να της άποσπάσω την άλήθεια και μη θέλοντας να χάνω τον καιρό μου, δεν έπέμεινα περισσότερο. Έξ' άλλων ήξερα πια έκκεινο που ήθελα να μάθω: Η μητροιά μου έλειπε από τριών ήμερών άπ' την έπαυλη της, από τότε δηλαδή που είχε κάνει την εμφάνισή του στον πύργο το «φάντασμα».

"Έπειτ' από μια ώρα βρισκόμουν πάλι στο Σατινύ. Στο δρόμο σκεφτόμουν μερικά λόγια που μου είχε πει άλλοτε ο πατέρας μου για διαφόρους κρυφούς και καταλατιές του πύργου, τους όποιους είχαν κατασκευάσει κατά τον μεσαιώνα οι πρόγονοί μου για λόγους άσφαλείας. Μου είχε μάλιστα πει ότι στη βιβλιοθήκη του ύπηρεζε λεπτομερές σχέδιό τους, το όποιο από άμέλεια εγώ δεν είχα φροντίσει να βρω.

Άμέσως λοιπόν, μόλις έφτασα στον πύργο, ανέβηκα στη βιβλιοθήκη του πατέρα μου κι' άρχισα να ψάχνω για το σχέδιο αυτό. Έρευνούσα επί άρκετή ώρα και, χάνοντας πια την ύποπότη μου, έτοιμαζόμουν να διακόψω το ψάξιμο, όταν, σε μια στιγμή, τα μάτια μου έπεσαν σε κάποιο κομμάτι που βρισκόταν πίσω από μια στίβα παλιών βιβλίων. Το πήρα άμέσως στα χέρια μου κι' άνοιγότάς το, βρήκα μέσα ένα σχεδιάγραμμα.

Ήταν το σχεδιάγραμμα των διαμερισμάτων του πύργου κατά πατώματα. Η μελάνη του είχε ξεθωριάσει πια άπ' τα χρόνια, μά όχι τόσο πολύ ώστε να μη διακρίνονται ή γραμμές. Πήρσαξα τότε ότι σε μερικά σημεία ύπηρεζαν κόκκινα σημάδια. Κι' ένα τέτοιο σημάδι βρισκόταν ακριβώς στο μέρος του μεγάλου διαδρόμου, άπ' το όποιο, καθώς μου είχε πει ο Άλης, έξαφανίστηκε το φάντασμα. Δυστυχώς, η έλεξηγηματικές σημειώσεις που βρισκόντουσαν κάτω άπ' το σχεδιάγραμμα, είχαν σβύσει έντελώς κι' έτσι δεν μπορούσα να διαφωτισθώ περισσότερο.

Παίρνοντας τότε μαζί μου τον χάρτη, έτρεξα στο μεγάλο διάδρομο και προσάθησα ν' ανακαλύψω το σημαδεμένο μέρος. Στο μέρος αυτό βρισκόταν κρεμασμένο στον τοίχο το πορτραίτο κάποιου προγόνου μου. Το ξεζομάσα, μά δεν είδα τίποτε το ύποπτο στον τοίχο.

Έίχα άπομείνει σκεπτικός και δεν ήξερα πια τι να κάνω, όταν έξαφνα τα μάτια μου έπεσαν στο καρφί, άπ' το όποιο κρεμόταν η είκόνα. Άμέσως μια έμπνευσις φώτισε σάν άστραπή το μυαλό μου και, κινώντας το καρφί, με δλη μου τη δύναμη, προσάθησα να το βγάλω άπ' τον τοίχο...

Μά του κάκου... Φαινόταν βαθεία ριζωμένο σ' αυτόν... Τότε άρχισα να το πιέζω στο καρφί, άπ' το όποιο κρεμόταν η είκόνα. Άμέσως μια έμπνευσις φώτισε σάν άστραπή το μυαλό μου και, κινώντας το καρφί, με δλη μου τη δύναμη, προσάθησα να το βγάλω άπ' τον τοίχο ένα περιεργό θόρυβο, σαν κάποιο μηχανήμα να λειτουργούσε από μέσα...

Πετάχτηκα άμέσως πίσω, γιατί είδα συγχρόνως ένα μεγάλο κομμάτι του τοίχου να ύποχωρη σιγά-σιγά προς τα μέσα και να παρουσιάζη ένα άνοιγμα, άπ' το όποιο μπορούσαν να περάσουν με άνεσι δύο άνθρωποι.

Το μυστήριο είχε πια διαφωτισθεί. Ένας σκοτεινός διάδρομος

φαινόταν από το άνοιγμα αυτό, ένας διάδρομος πολύ βαθύς...

Σκέφτηκα άμέσως να προχωρήσω σ' αυτόν, μά κρινόνας τα πράγματα λογικότερα, είδα πως θα ήταν πολύ επικίνδυνο ένα τέτοιο τόλμημά μου.

Ο Άλης ήταν πάντα κοντά μου κι' έτριβε τα μάτια του βλέποντας τώρα με ποιδν τρόπο είχε καταπει ο τοίχος το φάντασμα. Τον έστειλα λοιπόν να ειδοποιήση άμέσως την Κλάρα και τον μνηστήρα της Ιουλίας και, παίρνοντας μαζί του δυό άφοσιωμένους ύπηρετές, να τους τοποθετήση στην είσοδο του διαδρόμου για ν' άπαγορεύσουν σε άλλους το πέρασμά του.

"Όταν σε λίγο η Κλάρα κι' ο πρίγκιπ Έρρικος έφτασαν, έμειναν κατάλληρητοι, βλέποντας την ανακάλυψή μου.

— Μά τι συμβαίνει, τέλος πάντων; ρώτησε η Κλάρα. Ποιός είναι ο άνθρωπος που χρησιμοποεί αυτό τον μυστικό διάδρομο για να μάς τρομοκρατή;

— Θα τον ανακαλύψουμε κι' αυτόν σε λίγο... Μην άνησυχείς, άγαπημένη μου...

Και, γυρίζοντας προς τον μνηστήρα της Ιουλίας, του έδειξα την είσοδο του διαδρόμου και του είπα:

- Θα μ' ακολουθήσετε, πρίγκιπ;
- Ευχαρίστως, άγαπητέ μου μαρκήσιε...

Η Κλάρα όμως δεν ήθελε με κανένα τρόπο να μάς αφήση να προχωρήσουμε μέσα στη σκοτεινή τρύπα. Γι' αυτό την καθυσόχασα όπως μπορούσα κι' έπειτ' από λίγη ώρα, συνοδευόμενος από τον Άλη, ο όποιος κρατούσε στα χέρια τον ένα κλεφτοάναφο, προχωρήσαμε στον μυστηριώδη διάδρομο.

"Όπως είδα, στην άρχή προχωρούσε κατά μήκος του τοίχου, μέσα στον όποιο ήταν σαμμένους. Έλειψή ήταν άρκετά στενός, προχωρούσαμε ένας-ένας. Τα τοιχώματα έσταζαν από ύγρασία και κάθε τόσο βλέπαμε καμιά σάβρα να έξαφανίζεται τρομαγμένη.

— Έξαφνα ο Άλης, ο όποιος πήγαινε μπροστά, στήθηκε.

— Άφέντη, μά πόρτα, είπε.

Πραγματικά, βρισκόμαστε μπροστά σε μια πόρτα κλεισμένη. Ήταν, καθώς φαινόταν, σιδεροφραγμένη άλλοτε, μά ο χρόνος την είχε μεταβάλει σε έρείπιο. Τα σιδερά της είχαν φαγοθυει κι' είχαν πέσει κάτω κι' έφτασαν μερικές κλωσιές μας για να την κάνουν να ύποχωρήση, η μάλλον να καταρρεύσει.

Βρεθήκαμε τότε μπροστά σε μια σάλια. Κατεβήκαμε καμιά έικοσαρία άκαυτόνια σκαλοπάτια και σε λίγο μπήκαμε σ' έναν άλλο διάδρομο, ήμιο με τον πρώτο, ο όποιος, καθώς κατάλαβα άπ' το βύθος της σάλιας, βρισκόταν στο ύσγειο του πύργου.

Έξαφνα όμως, καθώς προχωρούσαμε, είδα τον Άλη να σκύβη κάτω και να παίρνη κάτι.

— Ένα μαντήλι! φώναξε.

Του το πήρα άμέσως και στο φως του φαναριού άρχισα να το εξετάζω. Ήταν ένα μεταξινό μαντηλάκι. Σε μια άκρη ήταν κεντημένα δυό άρχικά. Μολις τα είδα, έβγαλα μια κρυφή φρίξη, άν και ήμουν προετοιμασμένος για την ανακάλυψη αυτή.

Ήσαν τα άρχικά της μητροιάς μου.

"Όποτε δεν είχα άπατηθεί;...

Αυτή, αυτή λοιπόν μάς είχε τρομοκρατήθει έτσι;... Ηξερε, φανταί, τον μυστικό διάδρομο από χρόνια κι' άποφάσισε να τον χρησιμοποήσει για να εκδικηθή την Κλάρα... Τι λέω, να την εκδικηθή... Να τη δηλητηριάση, να τη σκοτώση...

Ω! η έγγληματική γυναίκα... Το μίος της την είχε τυφλώσει και δεν έδίσταζε τώρα ούτε μπροστά στο έγκλημα...

Έξακολουθήσαμε να προχωρούμε στο διάδρομο κι' έπειτα από καμιά είκοσαρία μέτρα, φτάσαμε μπρος σε μια πόρτα. Αυτή, αντίθετως προς την προηγούμενη, διετηρείτο πολύ καλά και, παρ' όλες τις προσπάθειες που καταβάλαμε για να την παραδιάσουμε, δεν κατορθώσαμε άπολύτως τίποτε...

Ήταν άμπαρωμένη από μέσα και άσφαλώς άνοιγε σε κανένα μυστικό δωμάτιο, το όποιο άποτελούσε το καταφύγιο της μητροιάς μου. Προσάθησα να προσανατολισθώ και να καταλάβω σε ποιο σημείο άκριβώς του πύργου βρισκόταν το δωμάτιο αυτό, μά δεν πόρσα. Πιθανόν πάλι η πόρτα αυτή να άνοιγε σε κανένα άλλο διάδρομο, ο όποιος, περνώντας μέσ' άπ' τη γη, να κατέληγε στα περίχωρα.

Αυτό πράγματι ήταν το πιθανότερο κι' έτσι μόνο θα μπορούσε να πηγαινόρζεται στον πύργο ή μητροιά μου χωρίς να την αντίλαμβάνεται κανείς.

Τι έπρεπε όμως να κάνουμε τώρα; Να φέρουμε εργαλεία και να παραδιάσουμε την πόρτα, δεν ήταν λογικό, έφβσον άλλωστε άσφαλώς η μητροιά μου δεν βρισκόταν την ώρα αυτή στον πύργο.

(Άκολουθεί)

